

Sygn. akt II K 649/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Monika Malanowska

przy udziale Prokuratora Joanny Niedzielskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28.04., 16.06. i 11.08.2015 r. sprawy przeciwko

W. K. urodz. (...)

w S.

syna H. i H. z d. K.

oskarżonego o to, że: I. w dniu 19 maja 2014 r. w J. przy ul. (...), woj. (...), pomimo orzeczonego prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieście z dnia 12.10.2011 r., sygn. akt II K 476/11 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 31.12.2004 r. do 20.10.2017 r., kierował samochodem osobowym marki R. (...) nr rej. (...) F, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 29 czerwca 2014 r. w miejscowości S. ul. (...), woj. (...), kierując w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki R. (...) nr rej. (...) F nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem łącznym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 10 lat, sygn. akt II K 476/11,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

III. w dniu 21 lipca 2014 r. w miejscowości S. ul. (...), woj. (...), kierując w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki R. (...) nr rej. (...) F nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem łącznym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 10 lat, sygn. akt II K 476/11,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

IV. w dniu 19 sierpnia 2014 r. w miejscowości S. ul. (...), woj. (...), kierując w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki R. (...) nr rej. (...) F nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem łącznym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 10 lat, sygn. akt II K 476/11,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

orzeka

I. Uznaje oskarżonego W. K. za winnego popełnienia zarzuczanych mu w punktach I, II, III i IV aktu oskarżenia czynów, przy czym przyjmuje, że wszystkich czynów dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześć miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, co stanowi ciąg przestępstw z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na mocy art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. w zw. z art. 29 ust 1 Ustawy Prawo o Adwokaturze zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) kwotę 619 (sześćset dziewiętnaście) złotych i 92 (dziewięćdziesiąt dwa) grosze tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

III. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 649/14

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 11 sierpnia 2015 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem łącznym z dnia 12 października 2011 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia połączył wobec oskarżonego W. K. m.in. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. oraz środek karny 4 lat zakazu wszelkich prowadzenia pojazdów mechanicznych, 1 roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. i karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 244 k.k. oraz środek karny 7 lat zakazu wszelkich prowadzenia pojazdów mechanicznych. Sąd orzekł karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny 10 lat zakazu wszelkich prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ponadto Sąd połączył kary 7 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 244 k.k., 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 244 k.k. i 8 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Kary jednostkowe zostały w tym wypadku połączone w karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności. Kary łączne oskarżony odbywał w okresie od 28.02.2006 r. do 28.12.2006 r., od 3.03.2009 r., od 5.03.2009 r., od dnia 15.01.2010 r. do dnia 3.12.2010 r., od dnia 12.04.2011 r. do dnia 9.02.2012 r. Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych powinien obowiązywać w okresie do dnia 12.10.2017 r.

Dowód:

- odpis wyroku (k.26-27),

- obliczenie kary (k.25).

Mimo tego oskarżony podejmował jazdę samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) w następujących miejscach i dniach:

- w J. na ul. (...) w dniu 19 maja 2014 r.,

- w S. na ul. (...) w dniu 29 czerwca 2014 r.,

- w S. na ul. (...) w dniu 21 lipca 2014 r.,

- w S. na ul. (...) w dniu 19 sierpnia 2014 r.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k.23,41,44,89-90,44 akt II K 789/14),
- zeznania A. W. (k.14v,111-112),
- zeznania A. B. (k.16 akt II K 789/14,90-91),
- zeznania M. B. (k.47 akt II K 789/14,91).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego podczas pierwszego przesłuchania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.23). Stwierdził jednak, że w dniu 19 maja 2014 r. jechał z bratem D. K. samochodem marki R. (...), samochód prowadził jego brat. W trakcie drugiego przesłuchania (k.41) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień. Podczas przesłuchania w sprawie II K 789/14 przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień (k.44 akt II K 789/14). W trakcie rozprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia, w których podał (k.89-90), że ma zaniki pamięci, nie pamięta, żeby prowadził samochód, Zdarza mu się nie pamiętać zdarzeń po upływie dwóch godzin, przyjmuje leki na uspokojenie. Nie pamięta wyroków, w których były orzeczone zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych, nie był na ich ogłoszeniach. Nie pamięta czy przyznał się do popełnienia trzech z zarzucanych mu czynów.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której przyznał się do popełnienia trzech z czterech zarzucanych mu czynów, gdyż znajdują potwierdzenie w zeznaniach A. W. (k.14v,111-112), A. B. (k.16 akt II K 789/14,90-91) i M. B. (k.47 akt II K 789/14,91)) oraz odpisie wyroku (k.26-27). Nie zasługuje na wiarę ta część wyjaśnień oskarżonego, których zaprzeczył, że dopuścił się zarzucanych mu czynów. Jest to sprzeczne z wiarygodną częścią wyjaśnień oskarżonego oraz zeznaniami A. W. (k.14v,111-112), A. B. (k.16 akt II K 789/14,90-91) i M. B. (k.47 akt II K 789/14,91)) oraz odpisem wyroku (k.26-27). Oskarżony użył dogodnej wymówki, by spróbować uniknąć odpowiedzialności karnej, jeśli faktycznie nie pamiętałby o obowiązującym zakazie to wątpliwym jest, by można go było uznać za winnego umyślnego naruszenia takiego zakazu. Nie można zasadniczo wykazać, że oskarżony ma na tyle „słabą” pamięć, że nie pamięta zdarzeń sprzed kilku lat, nawet jeśli dotyczą doniosłych okoliczności, jak orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Należy jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z jasną i pełną opinią sądowno-psychiatryczną (k.129-134) oskarżony nie cierpi na chorobę psychiczną ani upośledzenie umysłowe, nie wykazuje deficytu intelektu, ma natomiast zaburzenia osobowości w postaci charakteropatii oraz zaburzenia adaptacyjne. Miał zachowaną pełną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swymi zachowaniami. Oskarżony był wielokrotnie karany (k.70-71), mógł i powinien spodziewać się w razie uznania jego winy możliwości wymierzenia surowej kary, zatem przedstawił linię obrony mogącą zapewnić mu uwolnienie od winy lub co najmniej mającą wpływ na wymiar kary. Zwrócić uwagę należy, że oskarżony w niniejszej sprawie 4 razy w okresie 4 miesięcy był zatrzymany za takie samo przestępstwo, nie ma żadnych podstaw, by uznawać, że za każdym razem zapomniał, że miał orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Jeśli oskarżony miał orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na lat 10 (odpis wyroku z k.26-27) to ewentualnie może odzyskać uprawnienia do prowadzenia takich pojazdów po pozytywnym zdaniu egzaminu na prawo jazdy. Oskarżony nie dysponował dokumentem prawa jazdy i nie miał uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych, nie może zatem zasłaniać się niepamięcią i twierdzić, że zapomniał, że miał orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, skoro po orzeczeniu zakazów nie odzyskał uprawnień do uczestnictwa w ruchu drogowym i nie powinien brać w nim udziału jako kierowca.

A. W. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.14v), że zatrzymał do kontroli drogowej kierującego samochodem R. (...), kierującym był oskarżony. Oskarżony stwierdził, że zapomniał wziąć z domu dokumentu prawa jazdy, ale okazało się, że miał orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych do dnia 12.10.2017 r. Podczas rozprawy zeznał (k.111), że zatrzymał do kontroli drogowej kierującego samochodem, kierujący stwierdził, że nie posiadał przy sobie dokumentu prawa jazdy, bo zapomniał je zabrać. Okazało się, że oskarżony miał zatrzymane prawo jazdy.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego. Ponadto w toku sprawy nie ujawniły się żadne okoliczności przemawiające za tym, by świadek miał zeznawać nieprawdę.

A. B. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.16 akt II K 789/14), iż zatrzymał do kontroli drogowej kierującego samochodem marki R. (...). Okazało się, że kierowca nie posiadał dokumentów uprawniających do prowadzenia pojazdu mechanicznego i miał orzeczonego zakaz prowadzenia takich pojazdów. Kierującym tym był oskarżony. Podczas rozprawy zeznał, że dwukrotnie zatrzymywał oskarżonego do kontroli drogowej. Oskarżony kierował pojazd mechaniczny mimo orzeczonego zakazu. Oskarżony po zatrzymaniu stwierdził, że nie miał przy sobie dokumentów, ale po sprawdzeniu okazało się, że miał orzeczonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego.

M. B. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.47 akt II K 789/14), że uczestniczyła w zatrzymywaniu oskarżonego dwukrotnie, gdy prowadził pojazd mechaniczny. Oskarżony miał orzeczonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Podczas rozprawy zeznała (k.91), iż poznała oskarżonego jako kierowcę naruszającego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego.

D. K. skorzystał z uprawnień odmowy złożenia zeznań (k.156) i zgodnie z treścią art. 186 § 1 k.p.k. jego zeznania nie stanowią dowodu w sprawie.

Opinia sądowo-psychiatryczna (k.129-134) jest jasna i pełna, sporządzili ją specjaliści z dziedziny chorób psychicznych oraz nie była kwestionowana przez strony. Biorąc powyższe pod uwagę, opinia ta stała się podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci dokumentów wymienionych na k.156 zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Wobec oskarżonego orzeczono prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 12 października 2011 r., sygn. akt II K 476/11, środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, środek ten miał obowiązywać w okresie od dnia 31.12.2004 r. do dnia 12.10.2017 r. (odpis wyroku – k. 26-27, zeznania A. W. - k.14v). Mimo tego oskarżony około 2 i pół roku po wydaniu wyroku łącznego, w dniu 19 maja 2014 r. naruszył ten zakaz i podjął jazdę samochodem. Zachowanie oskarżonego niewątpliwie naruszyło dyspozycję art. 244 k.k., gdyż nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Oskarżony dopuścił się takich samych czynów w dniach 29 czerwca, 21 lipca i 19 sierpnia 2014 r.

Oskarżony przed dokonaniem przypisanych mu przestępstw odbywał kary łączne w wymiarze łącznym 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, za m.in. przestępstwa określone w art. 244 k.k. (odpis wyroku z k.26-27). Oskarżony opuścił Zakład Karny w dniu 9.02.2012 r., po odbyciu ponad 2 i pół roku pozbawienia wolności (k.25). Oznacza to

konieczność przyjęcia, że wszystkich zarzucanych mu czynów oskarżony dopuścił się w ramach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k.

Wszystkie przypisane oskarżonemu czyny zostały dokonane w krótkim czasie, zanim zapadł jakikolwiek wyrok za te przestępstwa i oskarżony działał w podobny sposób. Przemawia to za uznaniem, że wszystkich czynów oskarżony dopuścił się w ramach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k.

Oskarżony ma prawie 54 lata, jest żonaty, ma na utrzymaniu dwoje dzieci, zdobył wykształcenie średnie, pracował dorywczo z czego uzyskiwał około 1.000 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.40v), był aż 26 razy karany, w tym 5 razy za przestępstwa podobne (k.70-71).

Stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu był znaczny, gdyż 4-krotnie naruszył zakaz sądowy i podjął jazdę samochodem, mimo że nie miał ważnego ku tego powodu.

Znaczny był również stopień winy oskarżonego, gdyż oskarżony działał umyślnie, celowo i aż 4 razy świadomie naruszył orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, lekceważąc tym porządek prawny i wskazując, że wyroków zakazujących mu prowadzenia samochodów nie zamierzał przestrzegać.

Celem postępowania karnego jest zapobieganie popełniania przestępstwom i kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słusznym interesów innych osób oraz wskazywanie, że orzeczone zakazy powinny być przestrzegane.

Biorąc pod uwagę powyższe i uwzględniając wyżej omówione warunki oraz właściwości osobiste oskarżonego, Sąd uznał, że kara 1 roku pozbawienia wolności będzie karą adekwatną, sprawiedliwą i zdolną powstrzymać oskarżonego od ponawiania podobnych czynów, przynajmniej w okresie odbywania kary. Oskarżony był wielokrotnie karany, 5 razy za podobne czyny (k.70-71), stąd nie zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Należy zwrócić uwagę, że w dniu 1 lipca 2015 r. weszła w życie nowelizacja Kodeksu Karnego (Dz. U. poz. 396), która wprowadziła szereg zmian odnośnie wymiaru kar i środków karnych. Zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. jeśli w czasie orzekania obowiązuje inna ustawa niż w czasie popełnienia czynu, stosuje się ustawę nową, chyba że poprzednia ustawa jest względniejsza dla sprawcy. Pojęcie względności ustawy dotyczy konkretnego oskarżonego i należy dokonać porównania surowości orzeczenia pod względem wysokości kary, jej rodzaju, możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary, połączenia kar i innych instytucji mających znaczenie dla konkretnego sprawcy.

Wysokość kary i jej rodzaje nie zmieniły się w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r., zmiana stanu prawnego nie ma żadnego wpływu, zarówno przed i po 1 lipca 2015 r. można było wymierzyć oskarżonemu wyżej wymienioną karę. Możliwym jest „szersze” stosowanie kar wolnościowych w związku z treścią art. 37a k.k. Jednak jak wynika z powyższych wywodów oskarżony nie zasługuje na wymierzenie mu kary grzywny lub ograniczenia wolności. Taka kara byłaby wobec niego nieskuteczna i nieadekwatna do wielokrotnej karalności, a zwłaszcza recydywy. Przemawia to za zastosowaniem wobec niego Kodeksu Karnego w wersji obowiązującej od 1 lipca 2015 r.

Obrońca z urzędu wykonała swą pracę, lecz nie uzyskała wynagrodzenia, Sąd przyznał jej stosowne wynagrodzenie ze środków budżetowych.

W związku z postępowaniem Skarb Państwa poniósł wydatki, które nie powinny być przerzucane na ogół podatników, lecz oskarżony nie może ich zwrócić biorąc pod uwagę, że odbywa kolejne kary pozbawienia wolności. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku zwrotu poniesionych na rozpoznanie sprawy kosztów.